

– Jo, jag är helt säker på att jag kände igen henne, sa Bea. Men jag kan inte komma på var jag sett henne förut.

– Du inbillar dig, sa Cesar. Hon har ju precis flyttat hit. Asta hämtade sina skor ur torkskåpet. Hon drog ur tidningspappret hon hade stoppat i dem när de var blöta, knycklade ihop det till en boll och kastade den på Bea. Bea fnissade till, men rynkade sedan pannan. Sakta vecklade hon upp tidningssidan.

– Jag sa ju det! sa hon och pekade på en bild. Jag visste att jag hade sett henne förut!

-Ja! sa Asta, är inte det hon som bor nära det där huset med låst dörr?

-Ja, sa Cesar. Nåja nu behöver jag gå hem till min lilla pingvin. Jag glömde visst att mata den med sill.

När de gått hem från skolan så hörde plötsligt Asta ett skrik från skogen.

-Hörde ni det där!?! sa Asta och såg in mellan de svarta träden.

-Jag vet vi går till det där övergivna huset efter skolan!?

-Ok, sa Cesar.

Ja ska ändå inte göra något i dag, sa Bea. Undrar vem det var.....

-Äh, sa Cesar och fnös det var väl bara en ekorre eller något.

-Mm, sa Asta men kände en stark tvekan, men hon visste att det som fanns där inte var en ekorre.

Dagen efter hade Asta en obehaglig känsla.

-Jag vet! sa Bea vi kan göra något idag.

-Visst, sa Asta och hängde upp jackan på kroken.

Sista lektionen var matte.

Tiden sniglar sig fram, och när lektionen äntligen är slut springer Asta ned till Cesar och Bea som väntar på skolgården.

-Vart var du? Sa Bea och såg bekymrad ut.

-Vi hade matte och jobbade på klockan, sa Asta.

-Ok,sa Cesar och de började gå mot skogen.

Då och då så hördes ett ljud eller en svag vind i träden.

-Snart är vi framme,sa Bea och började sakta in farten.

-Mm...,sa Asta bara, egentligen ville hon bara gå hem,men det sa hon inte högt.

När det gått lite längre in började det bli mörkare och Asta fick en obehaglig känsla.

-Ska vi inte gå nu, vi kommer nog inte att hitta någonting,sa Asta och hoppades att de andra också ville det.

-Kom igen nu,sa Cesar,du är väl inte rädd??

-Tyst!sa Bea plötsligt och hyschade med munnen.

-Vad var det!sa Asta och tänkte att detta var ingen bra ide.

-Ehh,sa Cesar och andades ut,det var bara en ekorre!

-Här är det!sa Bea och pekade mot ett gammalt hus med trasiga fönster.

-Vi går in!Sa Cesar och öppnade dörren.

Där inne var det gamla möbler och det luktade unket.

-Usch!sa Asta och rynkade näsan.

Precis då smällde dörren igen och det blev beckmörkt.

Då såg Asta plötsligt ett vitt sken från en av de gamla fåtöljerna. En svag gestalt kom emot henne.

Asta ryggade tillbaka.

Gestalten mumlade saker och på något konstigt vis förstod Asta vartenda ord.

-Jag är fast..., viskade gestalten om och om igen.

-Hur ska jag hjälpa dig?! Frågade Asta och tog ett steg närmare den suddiga lilla gestalten.

-Mitt hjärta..., sa hon.

-Mitt hjärta? Sa Asta och såg frågande på den lilla gestalten som långsamt blev tydligare.

-Min hjärta..., sa hon och såg på Asta med stora ögon.

-Vem pratar du med!? Sa Bea.

-En flicka, sa Asta och stirrade på den lilla flickan som stod bara någon meter ifrån henne.

Då såg hon det, flickan hade ett hjärtformat smycke på halsen.

- Menar du ditt hjärta?Sa Asta och såg när den lilla gestalten sken upp.
- Mamma mitt hjärta,sa hon och såg ledsen ut.
- Mamma mitt hjärta..?Sa Asta frågande och förstod ingenting.
- Mamma har mitt hjärta,sa flickan och såg ut genom fönstret.
- Har din mamma det andra hjärtat?Sa Asta och började förstå.
- Vart är din mamma då? Sa Asta.
- Där,sa hon och pekade ut ur fönstret.
- Där ute?Sa Asta.
- Ja...,sa flickan.
- Vart!?! Sa Asta.
- Där ute där jag var när du gick från skolan....,sa hon.
- Så det var du som skrek,sa Asta och tyckte nu att rösten påminde om den som skrikigt.
- Ja,sa flickan, jag ville att någon skulle komma och hjälpa mig...

-Med vad,sa Asta.

-Med mitt hjärta,sa hon.

-Vart är det då,sa Asta.

-Där ute vid den där stenen..

Asta tittade ut och mycket riktigt fanns där en stor sten med texten: Anna Heder lund dog 1400 f kr på grund av spetälska.

-Så hon dog...,sa Asta och det började svida i ögonen.

-Ja hon dog...,sa hon.

-Men hur ska jag kunna ta halsbandet om hon inte finns..

-Men det gör inte jag heller...,sa flickan.

-Men varför är du då här?

-Jo..jag kan inte komma härifrån jag är fast här utan smycket...

-Men hur ska jag göra för att du ska få frid?

-Gå till stenen och säg de här orden: Den första dagen är den med sorg den sista dagen är en dag av skratt ,Anna.

-Okej,sa Asta och gick ut ur huset

Bea och Cesar passade också på att smita ut.

Asta gick fram till stenen och sa,-Den första dagen är en dag av sorg den sista dagen är en dag av skratt,Anna.

När hon sagt det gick det ett sus genom skogen och en vit dimma letade sig fram mellan träden.

Asta Bea och Cesar sprang in i huset men ingen flicka stod där kvar..

Det enda som var där var ett hjärta av silver.
Äntligen hade hon fått frid...

Iris